

[Indenrigsministeren]

handlede man i mange år syfilis med kvik-sølvmedikamenter som det eneste virksomme, men mange tog skade af denne behandling, og i dag er man ophørt med disse behandlinger, da man har fundet andre mere virksomme og mindre skadelige behandlinger, navnlig penicillin.

I 1960'erne opererede man det meste af mavesækken væk på patienter, der havde mavesår, hvilket medførte store gener. I dag vil den operation være helt forkert, fordi vi har fundet frem til en medicinsk behandling. Men skulle de mavesårspatienter så også have erstatning i dag, fordi bedre metoder senere er fundet?

Nej, det er der vel ingen der mener, og derfor må vi have den retstilstand, at de pågældende patienter må acceptere, at de får den på behandlingstidspunktet indarbejdede behandling, og at de ikke kan kræve erstatning, selv om behandlingen senere bliver forbedret.

Det vil få helt uoverskuelige konsekvenser for vores sundhedsvæsen, hvis vi ved en eftertænkning i disse tilfælde pålægger de behandlende personer og myndigheder et ansvar. Specielt vil det stride mod dansk retsbevidsthed, hvis vi også efterfølgende ændrer retstilstanden og laver erstatningsregler med tilbagevirkende kraft, som det er foreslået.

Lad mig herefter vende mig mere konkret til det foreliggende beslutningsforslag. Der er flere grunde til, at jeg ikke kan gå ind for forslaget. At indføre erstatning med tilbagevirkende kraft mener jeg principielt er meget betænkeligt, men først og fremmest ligger de pågældende behandlinger så mange år tilbage – i de fleste tilfælde mere end 20 år – at det ikke er muligt at få klarlagt, om patientens psykiske tilstand i dag netop skyldes skader, der er opstået som følge af LSD-behandlingen.

De patienter, der i sin tid blev behandlet med LSD, var jo i forvejen psykiatiske patienter, og det vil være så godt som umuligt efter så mange år at afgøre, om en skade skyldes behandlingen eller er resultatet af en psykisk lidelse hos patienten, som er helt uden sammenhæng med LSD-behandlingen.

Netop disse store vanskeligheder ved at klarlægge årsagssammenhængen ved psykiske lidelser har ført til, at man i Sverige udtrykkeligt har undtaget psykiske skader fra et

objektivt ansvar i forbindelse med patientbehandlingsskader.

Da behandlingen med LSD blev taget i anvendelse her i landet, var den allerede gennemprøvet i udlandet, også med metoder, der lignede dem, der blev anvendt på Frederiksberg hospital. Der var efter sundhedsstyrelsens opfattelse tale om en forsvarlig behandling ud fra den viden, man havde på behandlingstidspunktet, om end der i lægekredse var megen debat om metoden, som der også i dag kan være debat om andre metoder. Det forhold, at det senere viste sig, at behandlingsindikationen burde indskrænkes til et væsentligt mindre område af de psykiske lidelser, begrundes efter min opfattelse ikke, at der indføres et særligt objektivt ansvar på netop LSD-området, og vi skal ikke glemme, at LSD-behandlingen havde en gavnlig effekt på en række patienter, som ellers ikke kunne være hjulpet.

Jeg vil også gerne sige, at der ville være ganske store praktiske problemer med at finde og afgrænse kredsen af LSD-patienter. Mange er ganske vist oplyst i de journaler, som endnu er opbevaret, men der er kun en 10-årig opbevaringspligt for journaler her i landet, og LSD blev jo også indtaget af personer uden lægelig medvirken, så vi vil komme i alvorlig bevisnød.

Endelig er jeg helt overbevist om, at mange LSD-patienter, der har søgt at lægge disse ting bag sig, vil være overordentlig uheldige ved, at deres sager skulle blive genoptaget efter så mange år med undersøgelser af psykiatere m.v. Ja, jeg har faktisk personlig i de sidste dage erfaret dette helt ind på kroppen og i hvert tilfælde på telefonen og i de breve, jeg har fået, at det er et problem, at disse mennesker er bange.

Jeg vil i øvrigt gerne understrege, at sygehusvæsenet i de tilfælde, hvor en patient måtte have pådraget sig en skade under sygehusbehandling, selvfølgelig uanset årsagen vil gøre alt, hvad der er muligt for ved fortsat behandling at råde bod på skaden.

Når dette er sagt, synes jeg, det er overordentlig vigtigt, som jeg sagde i min indledning, at vi får drøftet, hvordan vi kan sikre patienter erstatning i tilfælde, hvor de almindelige erstatningsregler ikke dækker. Det var mig meget magtpåliggende, at vi for et halvt års tid siden nedsatte en arbejdsgruppe, der skulle se på netop disse spørgsmål. Arbejds-